

Deel 1 – Wat is de Communistische Partij

Dit artikel gaat over de invloed van de communistische beweging en de Chinese Communistische Partij (CCP) op de beschaving van China. Terugkijkend op de laatste 160 jaar geschiedenis van China zijn bijna honderd miljoen mensen aan een onnatuurlijke dood gestorven en is bijna de gehele traditionele Chinese cultuur en beschaving vernietigd. In het midden gelaten of de CCP door de Chinezen zelf werd gekozen of van buitenaf werd opgelegd, wat zijn de gevolgen hiervan geweest?

Voorwoord

Voor meer dan vijfduizend jaar ontwikkelde het Chinese volk een grootse cultuur op het grondgebied rond de Gele rivier en de Yangtze rivier. Verschillende dynastieën verschenen en verdwenen ook weer tijdens deze periode, en de Chinese cultuur kwam tot bloei en ging in verval. Grootse en ontroerende verhalen speelde zich af op het historische toneel van het land van China.

Het jaar 1840, dat in het algemeen door geschiedkundigen beschouwd wordt als het begin van China's moderne tijdperk, markeert het begin van China's afdwaling van traditie naar modernisering. De Chinese beschaving maakte vier voornamelijk tijdperken mee die gekenmerkt waren door belangrijke veranderingen en daaropvolgende reacties. De eerste drie omvatten de invasie van Beijing door de Franse en Engelse geallieerde troepen in de vroege jaren 1860, de Chinees-Japanse oorlog in 1894 (ook wel 'Jiawu Oorlog' genoemd), en de Russisch-Japanse oorlog in het noordoosten van China in 1906. China reageerde op deze drie episoden van uitdaging met de 'Beweging voor Verwestersing', welke gekenmerkt werd door de import van moderne goederen en wapens, institutionele hervormingen gedurende de 'Honderd Dagen van Hervorming' in 1898[1], de poging om een grondwet in te voeren aan het einde van de Qing Dynastie en uiteindelijk de 'Xinhai Revolutie' (ofwel 'Shinhai Revolutie')[2] van 1911.

Alhoewel het als overwinnaar uit de oorlog kwam, werd China aan het einde van de Eerste Wereldoorlog niet erkend als een van de sterkere naties in die tijd. Vele Chinezen vonden dat China's reactie op de eerste drie episoden had gefaald. Om op de voorgaande confrontaties te reageren, zou de 'Vier Mei Beweging'[3] tot een vierde poging leiden. Deze bereikte haar hoogtepunt met de complete verwestersing van de Chinese cultuur door de communistische beweging en haar extreme revolutie.

Dit artikel gaat over de gevolgen van de respons in China gedurende deze laatste episode, dat wil zeggen over de invloed van de communistische beweging en de Communistische Partij op de Chinese beschaving. Er zal hier licht geworpen worden op de gevolgen die de CCP heeft veroorzaakt, daarbij in het midden gelaten of zij gekozen was door de Chinezen zelf of afgedwongen werd van buitenaf. Terugkijkend op de laatste 160 jaar geschiedenis van China zijn

De stamvaders van het communisme, Karl Marx, Friedrich Engels, Vladimir Lenin, Joseph Stalin en Mao Zedong, die de theorieën van het Marxisme-Leninisme en het Maoïsme in het leven hebben geroepen.

bijna honderd miljoen mensen aan een onnatuurlijke dood gestorven en is bijna de gehele traditionele Chinese cultuur en beschaving vernietigd.

I. Het toepassen van geweld en terreur om macht te verwerven en te behouden

“Om hun opvattingen en doelen te verbergen, verachten de communisten alles. Ze maken openlijk bekend dat hun objectieven alleen bereikt kunnen worden door alle bestaande sociale situaties gewelddadig ten val te brengen.”[4] Dit citaat is overgenomen uit de afsluitende paragraaf van het *Communistisch Manifest*, het voornaamste document van de Communistische Partij. Geweld is de enige en voornaamste manier waarop de Communistische Partij de macht heeft verworven. Deze eigenschap is doorgegeven aan alle daaropvolgende vormen van de Partij die sinds haar totstandkoming zijn ontstaan.

In feite werd de eerste Communistische Partij ter wereld pas vele jaren na de dood van Karl Marx pas opgericht. In het jaar volgend op de Oktoberrevolutie van 1917 werd de ‘Algeheel Russische Communistische Partij’ (Bolsjewisme) geboren (deze Partij zou later bekend worden onder de naam ‘Communistische Partij van de Sovjet-Unie’). Deze partij kwam voort uit het gebruik van geweld tegen ‘klassenvijanden’ en werd gehandhaafd door geweld tegen partijleden en gewone burgers die verraders geacht werden. Tijdens de zuiveringen van Stalin in de jaren 1930 slachtte de Communistische Partij van de Sovjet-Unie meer dan 20 miljoen zogenaamde spionnen en verraders af, waaronder ook degenen die ervan verdacht werden andere opvattingen te hebben.

De Chinese Communistische Partij (CCP) begon eerst als aftakking van de Communistische Partij van de Sovjet-Unie gedurende de ‘Derde Communistische Interland’. Daarom heeft zij natuurlijkerwijs de bereidheid om te doden geërfd. Tijdens de eerste Chinese Communistische-Kuomintang burgeroorlog tussen 1927 en 1936 nam het aantal inwoners in de provincie Jiangxi af van meer dan 20 miljoen tot ongeveer 10 miljoen. Van deze cijfers alleen al kan de schade worden afgeleid die werd voortgebracht door het gebruik van geweld door de CCP.

Het gebruiken van geweld kan dan wel onvermijdelijk zijn bij pogingen om politieke macht te verwerven, maar nooit eerder is een regime zo enthousiast geweest om te doden als de CCP, vooral ook tijdens vreedzame periodes. Het totale aantal sterfgevallen uit de oorlogen gevoerd tussen 1921 en 1949 is overtroffen door het aantal sterfgevallen dat door de CCP sinds 1949 is veroorzaakt.

Een uitstekend voorbeeld van het gebruik van geweld door de Communistische Partij is haar steun aan de Cambodjaanse Rode Khmer. Onder het beleid van de Rode Khmer werd een kwart van de bevolking van Cambodja, waarvan de meeste immigranten van Chinese afkomst waren, vermoord. Om de rol van de CCP in deze volkerenmoord te verbergen, houdt China de internationale gemeenschap nog steeds tegen om de Rode Khmer terecht te stellen.

De CCP heeft diepgaande relaties met de meest brutale en revolutionaire gewapende strijdmachten en dictatoriale regimes in de wereld. Naast de Rode Khmer omvatten deze de Communistische Partijen in Indonesië, de Filippijnen, Maleisië, Vietnam, Birma, Laos en Nepal, welke allen met steun van de CCP opgericht zijn. Vele leiders in deze Communistische Partijen zijn Chinees; sommige van hen verbergen zich tot op de dag van vandaag nog steeds in China.

Andere op Mao gebaseerde Communistische Partijen omvatten het ‘Glanzende Pad’ in Zuid-Amerika en het Japanse Rode Leger, wiens wrede daden door de wereldgemeenschap zijn veroordeeld.

Eén van de theorieën die de communisten gebruiken is het sociale Darwinisme. Door te beweren dat klassestrijd de enige drijfkracht is voor sociale ontwikkeling, past de Communistische Partij Darwins theorie van ‘onderlinge competitie binnen een species’ toe op de menselijke verhoudingen

en de menselijke geschiedenis. Strijd werd daarmee het primaire ‘geloof’ van de Communistische Partij en hét middel bij het nemen en handhaven van politieke macht. Deze ‘survival of the fittest’ gedachte werd openlijk aangegeven door de beroemde woorden van Mao: “Met 800 miljoen mensen, hoe kan het werken zonder strijd?”

Een andere beruchte bewering van Mao is dat de Culturele Revolutie “om de zeven of acht jaar” zou moeten worden uitgevoerd.[5] Herhaaldelijk gebruik van geweld is een belangrijk middel voor de CCP om haar overheersing in China te behouden. Het doel van het gebruiken van geweld is om angst te creëren. Elke campagne en strijd diende als een oefening in het aanjagen van angst, opdat de Chinese mensen van angst beelden in hun harten, zich aan de terreur overgaven en geleidelijk slaven werden onder de overheersing van de CCP.

Tegenwoordig is terrorisme de voornaamste vijand van de beschaafde en vrije wereld geworden. De toepassing van gewelddadige terreur door de CCP is, dankzij het staatsapparaat, veel groter in omvang en veel langduriger en de consequenties ervan zijn nog veel vernietigender. Tegenwoordig, in de eenentwintigste eeuw, zouden wij dit geërfde karakter van de Communistische Partij niet moeten vergeten daar het beslist een cruciale rol zal spelen in het bepalen van het lot van de Partij in de toekomst.

II. Het gebruik van leugens om geweld te rechtvaardigen

Het niveau van een beschaving kan gemeten worden aan de mate waarin geweld door een regime wordt toegepast. Door hun toevlucht te nemen tot het gebruik van geweld zetten de communistische regimes duidelijk een reusachtige stap terug in de menselijke beschaving. Jammer genoeg wordt de Communistische Partij als progressief gezien door hen die geloven dat geweld een essentieel en onvermijdelijk middel is tot sociale vooruitgang.

Deze goedkeuring van geweld moet gezien worden vanuit het oogpunt van de CCP’s ongeëvenaarde en weldoordachte tactiek van leugens en misleiding, wat nog een geërfde eigenschap van de CCP is.

“Van jongsafaan zagen wij de V.S. als een liefhebbend land. Wij geloven dat dit gedeeltelijk te wijten is aan het feit dat de V.S. China nooit bezet heeft, noch hebben zij aanvallen op China gelanceerd. Gebaseerd op het democratisch en ruimdenkend karakter van hun mensen heeft het Chinese volk, meer fundamenteel bekeken, een goede indruk van de V.S.”

Deze passage komt uit een redactioneel artikel dat op 4 juli 1947 gepubliceerd werd in de officiële krant, *Xinhua Daily*, van de CCP. Slechts drie jaar later stuurde de CCP soldaten naar Noord-Korea om tegen Amerikaanse troepen te strijden en beschreef de CCP de Amerikanen als de meest kwaadaardige imperialisten ter wereld. Elke Chinees van het vasteland van China zou verrast zijn wanneer hij dit redactioneel artikel, dat meer dan 50 jaar geleden geschreven werd, zou lezen. De CCP heeft alle publicaties verboden die oude, soortgelijke passages citeren en heeft in plaats daarvan nieuwe herschreven versies gepubliceerd.

Sinds de CCP aan de macht is gekomen heeft zij leugens en bedrog toegepast in elk van haar campagnes, onder meer in de verwijdering van contrarevolutionairen (1950–1953), in het ‘partnerschap’ van openbare en privé-ondernemingen (1954–1957), in de anti-Rechtse campagne (1957), in de Culturele Revolutie (1966–1976), in de massamoord op het Plein van de Hemelse Vrede (1989), en meest recent, in de vervolging van Falun Gong sinds 1999. Het meest beruchte voorbeeld was de vervolging van intellectuelen in 1957. De CCP riep de intellectuelen op hun meningen te uiten, maar vervolgde hen daarna als zijnde ‘extreem rechts’, daarbij hun eigen uitspraken gebruikend als bewijsmateriaal voor hun ‘misdaden’. Toen sommigen deze vervolging als een samenzwering bekritiseerden en als een ‘duister complot’, verkondigde Mao openlijk: “Dit is geen duister complot, maar een openlijke list.”

Misleiding en leugens hebben een zeer belangrijke rol gespeeld in het verwerven en handhaven van de macht voor de CCP. China geniet de langste en meest complete geschiedenis in de wereld. Sinds de antieke oudheid hadden de Chinese intellectuelen het grootste vertrouwen in de geschiedenis. Het Chinese volk heeft altijd de geschiedenis gebruikt om haar eigen bestaan te beoordelen en zelfs om persoonlijk spirituele vooruitgang te maken. De CCP heeft er een gewoonte van gemaakt om historische feiten te veranderen en te verduisteren en zo de geschiedenis het huidige regime te laten dienen. In haar propaganda en publicaties heeft de CCP-geschiedenis herschreven van zowel beginperioden als het 'Tijdperk van de Lente en de Herfst' (770–476 v. Chr.) en de 'Periode der Strijdende Rijken' (475–221 v. Chr.), tot meer recente perioden als de Culturele Revolutie. Sinds 1949 zijn dergelijke historische 'aanpassingen' nu al 50 jaar voortgezet en alle pogingen om historische feiten te herstellen zijn door de CCP op wrede wijze tegengehouden en geëlimineerd.

Wanneer geweld onvoldoende is om de controle te behouden, neemt de CCP haar toevlucht tot misleiding en leugens, om zo haar geweldadige bewind te maskeren en te rechtvaardigen.

Men moet toegeven dat misleiding en leugens niet door de Communistische Partij zijn uitgevonden, maar dat ze een eeuwenoud kwaadaardig onfatsoen zijn dat de Communistische Partij zonder schaamte heeft aangewend. De CCP beloofde land aan de boeren, fabrieken aan de arbeiders, vrijheid en democratie aan de intellectuelen, en vrede aan allen. Geen van deze beloften is ooit gerealiseerd. De vorige generatie Chinezen stierf bedrogen, terwijl de huidige generatie nog steeds wordt bedrogen. Dit is het grootste leed dat de Chinese mensen is aangedaan en het meest ongelukkige aspect van de Chinese natie.

III. Continu veranderende principes

In het presidentiële televisiedebat van de V.S. in 2004 zei één presidentiële kandidaat dat men van tactiek kan veranderen indien dat nodig is, maar dat men nooit zijn overtuiging of principes zou moeten veranderen, omdat men anders "gewoonweg niet geloofwaardig zou zijn".[6] Deze uitspraak maakt echt een algemeen principe duidelijk.

Laten we de Communistische Partij als voorbeeld nemen. Sinds haar totstandkoming 80 jaar geleden heeft de CCP zestien nationale representatieve congressen gehouden en de 'Grondwet van de Partij' zestien keer gewijzigd. Over een periode van meer dan vijf decennia heeft de CCP sinds haar oprichting vijf belangrijke wijzigingen aangebracht in de Chinese grondwet.

Het ideaal van de Communistische Partij is sociale gelijkheid die tot een communistische maatschappij leidt. Vandaag de dag echter is het door het communisme beheerste China een natie geworden met 's werelds meest ernstige economische ongelijkheden. Vele leden van de CCP zijn stinkend rijk geworden, terwijl 800 miljoen mensen in armoede leven.

De leidende theorieën van de CCP zijn voortgekomen uit het Marxisme-Leninisme, waaraan het Maoïsme, vervolgens de gedachten van Deng en recentelijk de 'Drie Representaties' van Jiang zijn toegevoegd. Marxisme-Leninisme en Maoïsme zijn helemaal niet verenigbaar met de theorieën van Deng en de ideologieën van Jiang – zij zijn in feite elkaars tegengestelde. Deze mengmoes van communistische theorieën die door de CCP is aangewend, is werkelijk een unicum in de menselijke geschiedenis.

De steeds muterende principes van de Communistische Partij hebben elkaar grotendeels tegengesproken. Van het idee van een wereldwijde integratie die de staat zou ontstijgen tot aan het extreme nationalisme van vandaag toe, van het afnemen van privé-eigendom en het elimineren van uitbuitende klassen tot aan de gedachte van vandaag toe om kapitalisten aan te moedigen lid van de Partij te worden, zijn de principes van voorheen in de politiek van vandaag omgekeerd en worden voor morgen nog meer veranderingen verwacht. Het maakt niet uit hoe vaak de CCP haar principes

verandert, het doel blijft duidelijk: het verwerven en het handhaven van de macht, en het behouden van absolute controle over de maatschappij.

In de geschiedenis van de CCP zijn er meer dan een dozijn campagnes geweest die voor de Partij een strijd op 'leven en dood' waren. In werkelijkheid vielen al deze 'strijd' samen met de overdracht van macht en veranderingen in de basisprincipes van de Partij.

Iedere verandering van principes kwam voort uit een onvermijdelijke crisis die de CCP onder ogen zag, omdat haar legitimiteit en bestaan steeds bedreigd werd. Of het nu de samenwerking met de Kuomintang Partij was, een pro-V.S. buitenlands beleid, de economische hervorming en markuitbreiding, ofwel het promoten van nationalisme — elk van deze besluiten vond plaats op een moment van crisis, en alles had te maken met het verwerven of het verstevigen van de macht. Iedere cyclus van een vervolging van een groep en de daaropvolgende omkering van die vervolging, is verbonden geweest met het muteren van de basisprincipes van de CCP.

Er is een westers gezegde dat luidt: "De waarheid is duurzaam, en leugens zijn te veranderen." Er zit wijsheid in dit gezegde.

IV. Hoe de aard van de Partij de menselijke aard uitschakelt en vervangt

De CCP is een Leninistisch autoritair regime. Sinds het ontstaan van de Partij zijn er drie basis leidraden neergelegd: de intellectuele leidraad, de politieke leidraad en de organisatieleidraad. De intellectuele leidraad verwijst naar de filosofische fundering van de CCP. De politieke leidraad verwijst naar het opzetten van doelstellingen. De organisatieleidraad verwijst naar hoe de doelstellingen worden bereikt binnen een formaat van strikte organisatie.

Het eerste en meest belangrijke vereiste voor alle leden van de CCP en zij die door de CCP geregeerd worden is dat zij bevelen onvoorwaardelijk opvolgen. Dit is waar het in de organisatieleidraad allemaal om draait.

In China zijn de meeste mensen op de hoogte van de dubbele persoonlijkheden van leden van de CCP. In privé-omstandigheden zijn de leden van de CCP gewone mensen met gevoelens van geluk, woede, verdriet en vreugde. Ze bezitten de goede en slechte dingen van gewone mensen. Ze kunnen ouders, echtgenoten of vrienden zijn. Maar de aard van de Partij, welke volgens de voorschriften van de Communistische Partij de menselijkheid overtreft, is boven de menselijke aard en het gevoel geplaatst. Op die manier is menselijkheid relatief en veranderlijk geworden, terwijl het karakter van de Partij absoluut is en voorbij gaat aan welke twijfel of uitdaging dan ook.

Tijdens de Culturele Revolutie was het erg normaal dat vaders en zonen elkaar martelden, echtgenoot en echtgenote met elkaar streden, moeders en dochters over elkaar rapporteerden, en studenten en leraren elkaar behandelden als vijanden. De conflicten en haat in deze situaties werden door de aard van de Partij gemotiveerd. Tijdens de beginperiode van het CCP-bewind keken vele hoge ambtenaren van de CCP hulpeloos toe terwijl hun familieleden als klassenvijanden werden geëtiketteerd. Dit werd opnieuw aangedreven door de aard van de Partij.

De macht die de aard van de Partij heeft over die van het individu komt voort uit het aanhoudende proces van indoctrinatie door de CCP. Deze indoctrinatie begint in de crèche en de kleuterschool. Alhoewel ze met het gezonde verstand en de menselijke aard van een kind niet overeenstemmen, worden daar antwoorden op vragen die door de Partij zijn goedgekeurd, beloond. Studenten krijgen politiek onderricht vanaf de basisschool tot aan de universiteit, en zij leren om de antwoorden die door de Partij zijn goedgekeurd op te volgen. Doen zo dat niet, dan wordt hen niet toegestaan om voor examens te slagen of af te studeren.

Om het even hoe hij zich persoonlijk voelt, een lid van de Partij moet met de beleidsleidraad van de Partij in overeenstemming blijven wanneer hij in het openbaar spreekt. De organisatorische

structuur van de CCP is een gigantische piramide waarvan de centrale macht aan de top de volledige hiërarchie beheerst. Deze unieke structuur is één van de meest belangrijke kenmerken van het CCP-regime, een kenmerk dat helpt een absolute conformiteit te bewerkstelligen.

Vandaag de dag is de CCP totaal vervallen tot een politieke entiteit die strijdt om haar eigenbelang te behouden. Zij streeft niet langer de idealistische doelstellingen na van het communisme. De organisatorische structuur van het communisme blijft echter bestaan en haar eis voor onvoorwaardelijke conformiteit is niet veranderd. Deze Partij, die zichzelf boven de mensheid en menselijke aard plaatst, verwijderd alle organisaties en personen die schadelijk of mogelijk schadelijk worden geacht aan haar eigen macht, of het nu gewone burgers zijn of hoge ambtenaren van de CCP.

V. Een duivels spook verzet zich tegen de natuur en de menselijke aard

Alles wat er onder de hemel bestaat ondergaat een cyclus van totstandkoming, volgroei, verval en gaat uiteindelijk ten onder.

In tegenstelling tot het communistische regime staan niet-communistische maatschappijen vaak één of andere graad van zelforganisatie en zelfbeschikking toe, zelfs die, die onder een totalitair bewind of dictatuur lijden. De oude Chinese maatschappij werd in feite bestuurd door een tweevoudige structuur. In de plattelandsgebieden waren clans het middelpunt van een onafhankelijke sociale organisatie, terwijl het gilde de stedelijke gebieden organiseerde. De top-down overheidsstructuur strekte zich niet uit voorbij het provincieniveau.

Het Nazi regime, waarschijnlijk het meest wrede dictatoriale regime naast de Communistische Partij, stond nog wel recht op privé-bezit toe. Alle vormen van sociale organisatie en elementen die onafhankelijk van de Partij waren, werden door communistische regimes uitgeroeid en vervangen door hoogst gecentraliseerde top-down machtsstructuren.

Daar normale sociale structuren van beneden af de zelfbeschikking van individuen en groepen op natuurlijke wijze toestaan, is het communistische regime in essentie tegen de natuur.

De Communistische Partij heeft geen universele normen voor de menselijke natuur. Zowel concepten van goed en kwaad als allerlei wetten en regels worden willekeurig gemanipuleerd. De communisten staan geen moord toe, behalve tegen hen die door de Communistische Partij gecategoriseerd worden als vijanden. Trouw aan traditie en voorouders zijn welkom, behalve als die voorouders als klassenvijanden bestempeld worden. Welwillendheid, oprechtheid, correctheid, wijsheid en trouw zijn allemaal goede principes, maar niet toepasselijk wanneer de Partij deze traditionele deugden niet wil of wenst te overwegen. De Communistische Partij werpt de universele normen van de menselijke natuur volkomen omver en baseert zichzelf op principes die tegen de menselijke natuur ingaan.

De niet-communistische maatschappijen nemen over het algemeen de menselijke tweevoudige natuur van goed en kwaad in overweging en zij vertrouwen op vastgestelde sociale normen om evenwicht in de maatschappij te behouden. In communistische maatschappijen wordt het concept van de menselijke natuur zelf echter ontkend, en goed noch kwaad wordt erkend. Het elimineren van de concepten van goed en kwaad dient volgens Marx om de superstructuur[7] van de oude maatschappij volledig omver te werpen.

De Communistische Partij gelooft niet in God, noch heeft zij eerbied voor de geologie van de natuur. “Strijd met de hemel en aarde, vecht met mensen — daarin ligt eindeloze vreugde.” Dit was het motto van de CCP tijdens de Culturele Revolutie. Het Chinese volk en land is groot leed toegebracht.

Van oudsher geloven de Chinezen in de eenheid van hemel en mensheid. Laozi verkondigt in *Dao de Jing (Tao-Te Ching)*, “De mens volgt de aarde, de aarde volgt de hemel, de hemel volgt de Dao, en de Dao volgt dat wat natuurlijk is.”[8] In de eindeloze kosmos staan de mens en de natuur in een harmonische relatie tot elkaar.

De Communistische Partij is een soort wezen. Zij verzet zich echter tegen de natuur, de hemel, de aarde en de mensheid. Zij is een duivels spook dat tegen het karakter van het universum in gaat.

VI. Enkele eigenschappen van het bezeten zijn door kwaadaardigheid

De organen van de Communistische Partij nemen zelf nooit deel aan productieve of creatieve activiteiten. Zodra zij de macht grijpen, hechten zij zich aan de mensen vast om hen te beheersen en te manipuleren. Zij spreiden hun macht uit tot op de meest fundamentele eenheid van de maatschappij, uit angst om de controle te verliezen. Zij monopoliseren de middelen van productie en persen de maatschappij af om rijkdom te verwerven.

De CCP in China heeft zich over alles uitgespreid en heeft op alles vat, maar niemand heeft ooit de boekhouding van de CCP gezien, alleen maar die van de staat, lokale regeringen, en ondernemingen. Van de centrale overheid tot aan de dorpscommissies in plattelandsgebieden zijn de gemeentelijke ambtenaren altijd lager in rang dan de communistische kaderleden. Hierdoor dienen gemeentelijke overheden de bevelen te volgen van de CCP-comités van hetzelfde niveau. De uitgaven die de Partij doet, worden verschaft door de gemeentelijke apparaten en worden in rekenschap gebracht van het gemeentelijke systeem.

Als een reusachtige door het kwaad bezeten geest hecht de organisatie van de CCP zichzelf zo vast aan iedere afdeling en cel van de Chinese maatschappij, als was het een schaduw die een voorwerp volgt. Met haar scherpe bloedzuigende tentakels dringt zij diep door tot in ieder haarvat en iedere cel van de maatschappij en beheerst en manipuleert daarmee de samenleving.

Deze eigenaardige structuur van duivelse bezetenheid heeft in de menselijke geschiedenis in het verleden ofwel gedeeltelijk ofwel tijdelijk bestaan. Echter nooit is zij voor zó lang actief geweest en heeft zij een maatschappij zo volledig beheerst als onder het bewind van de Communistische Partij.

Om deze reden leven de Chinese landbouwers in zulke armoede en slaafsheid. Zij moeten niet alleen de van oudsher gemeentelijke ambtenaren dienen, maar tevens en zelfs meer nog de communistische kaderleden.

Om deze reden hebben Chinese arbeiders in grote getallen hun werk verloren. De alomtegenwoordige bloedzuigende tentakels van de parasitaire CCP hebben sinds vele jaren het kapitaal uit hun fabrieken gezogen.

Om deze reden vinden de Chinese intellectuelen het zo moeilijk om intellectuele vrijheid te verwerven. Naast hun eigen bestuursleden sluimeren er overal schaduwen van de CCP die niets anders doen dan mensen controleren.

Om energie te kunnen onttrekken voor haar eigen overleving, dient een bezeten geest absolute controle te hebben over de gedachten van hen die zij bezit.

Volgens moderne politieke wetenschap komt macht voort uit drie belangrijke bronnen: geweld, rijkdom en kennis. De Communistische Partij heeft nooit gearzeld om haar machtsmonopolie en geweld te gebruiken om mensen van hun bezit te beroven. Wat nog belangrijker is, zij heeft mensen beroofd van hun vrijheid van meningsuiting en vrije pers. Om haar absolute controle over de macht te behouden, heeft zij het volk van haar geest en wil beroofd. Vanuit dit oogpunt beheerst de duivelse bezetenheid van de CCP de maatschappij zó nauw, dat het nauwelijks kan worden vergeleken met enig ander regime in de wereld.

VII. Het zelfonderzoek: bevrijding van de CCP-bezetenheid

In het *Communistisch Manifest*, het eerste programmatische document van de Communistische Partij, verklaarde Marx in 1848: “Een spook waart rond in Europa – het spook van het Communisme.”[9] Meer dan een eeuw later is het communisme meer dan een rondwendend spook. Het heeft bezit genomen van een concreet en materieel lichaam. Het heeft zich als een epidemie uitgespreid over de wereld, tientallen miljoenen gedood en honderden miljoenen van hun eigendom en vrijheid beroofd.

Het basisprincipe van de Communistische Partij is om alle privé-bezit weg te nemen en zo de ‘uitbuitende klasse’ te elimineren. Privé-bezit is de basis van alle sociale rechten en draagt vaak nationale cultuur. Mensen die van hun privé-bezit worden beroofd, verliezen tevens de vrijheid van geest en gedachten. Zij kunnen verder de vrijheid verliezen om sociale en politieke rechten te verwerven.

Omdat zij een overlevingscrisis onder ogen moest zien, was de CCP in de jaren 1980 gedwongen om de economie van China te hervormen. Enkele van de rechten op privé-bezit voor het volk werden hersteld. Dit leidde tot een lek in de grootse en precieze controlemachine van de CCP. Sinds de leden van de CCP het vergaren van een privé-vermogen zijn gaan najagen, is dit lek alleen maar verder vergroot.

Zenuwachtig bij iedere kleine verstoring vertoont de CCP, een van het kwaad bezeten spook dat steunt op geweld, misleiding en de frequente verandering van uiterlijk vertoon, nu tekenen van verval. Door meer rijkdom te vergaren en de controle te verhogen, probeert zij te overleven. Deze acties hebben echter de crisis alleen maar erger gemaakt.

China lijkt vandaag de dag welvarend, maar de sociale conflicten zijn aangegroeid tot een nog nooit eerder gezien niveau. Met het gebruik van politieke intriges uit het verleden zou de CCP één of andere terugtocht kunnen betrachten: om met geweld te kunnen blijven regeren, zou zij het bloedbad op het Plein van de Hemelse Vrede kunnen trachten ‘goed’ te maken, of zij zou de naam van Falun Gong kunnen trachten te ‘herstellen’, of zij zou een andere groep tot haar gekozen vijand kunnen maken.

Om de uitdagingen gedurende de laatste 100 jaar het hoofd te kunnen bieden, heeft de Chinese staat gereageerd met het invoeren van wapens, het hervormen van haar sociale structuren, en het tot uitvoer brengen van extreme en gewelddadige revoluties. Talloze levens zijn verloren gegaan en men heeft het grootste gedeelte van de traditionele Chinese cultuur over boord gegooid. Het blijkt dat die reacties van de Chinese staat hebben gefaald. In de tijd waarin onrust en opschudding de Chinese harten in bezit namen, greep de CCP de kans om op het toneel te verschijnen en uiteindelijk de macht te grijpen over deze laatste in de wereld behouden gebleven eeuwenoude beschaving.

In de uitdagingen die de toekomst brengt, zal het Chinese volk onvermijdelijk opnieuw moeten kiezen. Hoe de keuze ook gemaakt wordt, elke Chinese burger zal moeten inzien dat alle dralende hoop in de CCP slechts de schade aan de Chinese staat zal verergeren en nieuwe energie zal geven aan deze kwade CCP-bezetenheid.

We moeten alle illusies achter ons laten en onszelf grondig onderzoeken zonder beïnvloed te worden door haat, hebzucht of verlangens. Alleen zo kan men zich bevrijden van de nu 50 jaar durende angstaanjagende bezetenheid van het CCP-spook. Op basis van mededogen en respect voor het menselijke karakter kunnen we de Chinese beschaving opnieuw opbouwen.

Voetnoten

- [1] De ‘Honderd Dagen van Hervorming’ was een hervorming van 103 dagen die duurde van 11 juni tot 21 september 1898. Guangxu, keizer van de Qing Dynastie (1875–1908), gaf opdracht tot een reeks hervormingen die erop doelden om ingrijpende sociale en institutionele veranderingen aan te brengen. Hiertegen was hevig verzet onder de regerende conservatieve elite. Gesteund door ultraconservatieven en met stilzwijgende steun van de politieke opportunist Yuan Shikai pleegde de keizerin Dowager Cixi een staatsgreep op 21 september 1898. Dit dwong de jonge en hervormingsgezinde Guangxu zich in afzondering terug te trekken. Cixi nam de regering als regent over. De Honderd Dagen van Hervorming eindigden met het intrekken van de nieuwe statuten en de executie van zes van de belangrijkste voorstanders van de hervorming.
- [2] De ‘Xinhai Revolutie’ (of ‘Shinhai Revolutie’), genoemd naar het Chinese jaar van Xinhai (1911), was de omverwerping van China’s regerende Qing Dynastie (10 oktober 1911 – 12 februari 1912) en de oprichting van de Republiek van China.
- [3] De ‘Vier Mei Beweging’ was de eerste massabeweging in de moderne Chinese geschiedenis en begon op 4 mei 1919.
- [4] Uit het *Communistisch Manifest* (1848), zie: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>.
- [5] Uit de brief van Mao Zedong aan zijn vrouw Jiang Qing (1966).
- [6] Uit: <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>.
- [7] Superstructuur in de context van de Marxistische sociale theorie verwijst naar de manier van interactie tussen de menselijke subjectiviteit en de materiële substantie van de maatschappij.
- [8] Uit *Dao De Jing* (hoofdstuk 25), een van de belangrijkste werken uit het Taoïsme, geschreven door Lao Zi (ook bekend als Lao Tzu, Li Er of Li Dan).
- [9] Uit: <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1.txt>.

(Laatste revisie: 5 mei 2005)